

РЕШЕНИЕ

№ 6656

гр. София, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7571** по описа за **2023** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Председателя на Патентно ведомство на Република България, чрез процесуален представител юрк. Х. Б., срещу Решение № 2870 от 16.06.2023г., постановено по НАХД № 9638 по описа за 2022г. на Софийски районен съд, НО, I-ви състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 57 от 12.07.2021г., издадено от Председателя на Патентно ведомство на Република България, с което на основание чл. 127, ал. 1 от ЗМГО, за нарушение на чл. 127, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 2, т. 2, вр. ал. 1, т. 2 от ЗМГО на Ф. Ю. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 000 (десет хиляди) лева, а на основание чл. 127, ал. 5 от ЗМГО са отнети в полза на държавата и са предадени за унищожаване процесните стоки.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като постановено в нарушение на закона. Твърди се, че въззивният съд неправилно е приел, че е допуснато съществено процесуално нарушение с оглед липсата на съставен АУАН, предхождащ издаването на процесното НП. Излагат се аргументи, че в конкретния случай не е задължително издаването на АУАН, тъй като е налице идентитет между лицето-нарушител в досъдебното производство и в административнонаказателното производство. Искане се от съда да отмени решението и да се потвърди наказателно постановление.

Претендира се присъждане на разноските за юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на определеното адвокатско възнаграждение.

В съдебното заседание редовно призован, касаторът, се представлява от юрк. В., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира се присъждане на разноските за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Ф. Ю. М., не се явява, представлява се от адв. Т., който моли съда да остави в сила обжалваното решение, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение и представя списък на разноските.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Куман Куманов, счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, X. -ми касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От фактическа страна, въззивната инстанция е приела за установено, че на 01.03.2020г. в [населено място] полицейски служители на РУ-Д. спрели за проверка движещ се по [улица]товарен автомобил „Форд Транзит“ с рег. [рег.номер на МПС]. Водач на автомобила бил Ф. А. М., като с него в автомобила пътували А. М. А. и ответникът в настоящото производство Ф. М.. При извършената проверка било установено, че в превозното средство се съхраняват с цел продажба стоки, собственост на лицето Ф. М., която не е представила разрешение от маркопритежателите за съхраняваните от нея стоки. Стоките били предадени с протокол за доброволно предаване на 01.03.2020г.

На 01.03.2020г. по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК било образувано досъдебно производство № 156/2020г. по описа на РУП – Д., пр.пр. № 223/2020г. по описа на Районна прокуратура-Д. за престъпление по чл. 172б, ал. 1 от НК.

С Постановление на РП-Х., ТО-Д. от 27.10.2020г. било прекратено наказателното производство по досъдебно производство 156/2020г. и било указано материалите по досъдебното производство да се изпратят по компетентност на Патентното ведомство на Република България във връзка с установено закононарушение от Ф. М. по смисъла на чл. 81 от ЗМГО. Със същия прокурорски акт било разпоредено стоките, подробно описани в Протокола за доброволно предаване от 01.03.2020г., да бъдат предадени на Патентното ведомство за нуждите на административно – наказателното производство. Въз основа на материалите по досъдебно производство № 156/2020г. по описа на РУП – Д., пр.пр. № 223/2020г. по описа на Районна прокуратура-Д., Председателят на Патентното ведомство на Република България издал Наказателно постановление № 57 от 12.07.2021г., с което на основание чл. 127, ал. 1 от ЗМГО, за нарушение на чл. 127, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 2, т. 2, вр. ал. 1, т. 2 от ЗМГО на Ф. Ю. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 000 (десет хиляди) лева, а на основание чл. 127, ал. 5 от ЗМГО са отнети в полза на държавата и са предадени за унищожаване процесните стоки.

Не са представени доказателства за връчване на НП на Ф. Ю. М..

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил

обжалваното Решение № 2870 от 16.06.2023г., постановено по НАХД № 9638 по описа за 2022г., с което е отменил НП № 57 от 12.07.2021 г. За да отмени оспореното НП, Софийският районен съд е формирал извод, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Настоящата съдебна инстанция споделя изцяло изводите на районния съд относно приложението на чл. 36, ал. 2 ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН, без приложен акт административнонаказателна преписка не се образува освен в случаите, когато производството е прекратено от съда или прокурора и е препратено на наказващия орган. Предоставената по силата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН правна възможност на АНО да състави наказателно постановление за нарушение, установено въз основа на събрани в хода на прекратено наказателно производство доказателства, му дава правомощие да извърши собствен анализ на тези доказателства и да постанови санкционен акт. В случай, че АНО установи наличието на данни за осъществено административно нарушение от лице, различно от това, срещу което се е водило наказателното производство, следва да укаже на компетентния контролен орган да състави акт за установяване на административно нарушение.

В случая наказателното производство по ДП № 156/2020г. по описа на РУП – Д., пр.пр. № 223/2020г. по описа на Районна прокуратура-Д. е водено срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 172б, ал. 1 от НК. Доколкото хипотезата на санкциониране по чл. 36, ал. 2 ЗАНН е изключение от общото правило за образуване на административно-наказателно производство със съставяне на АУАН, то тази хипотеза може да се прилага единствено по отношение на лицето, срещу което се е водило наказателното производство, тъй като само това лице е имало възможност да се запознае с фактите и обстоятелствата и да се защити по тях. За всяко друго лице, независимо дали е участвало в наказателното производство в друго процесуално качество или не, не може да се приложи разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН и да се ангажира административнонаказателната му отговорност за нарушение, с фактите по което се запознава за първи път с издаденото наказателно постановление.

В конкретния случай, Ф. Ю. М. не е получила постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство, не е била привлечена към наказателна отговорност по него и се е запознала с фактите за първи път с издаденото наказателно постановление, с което е санкционирана. Следователно, изцяло е била лишена от възможност за участие в производството и е разбрала, че е привлечена към административна отговорност едва с акта, с който е наложено административно наказание.

Правилно СРС е посочил, че нормата на чл. 36, ал. 2, предложение второ от ЗАНН, не може да се тълкува разширително и изключенията касаят само хипотезите, в които лицето е било субект на наказателно преследване, в това му качество то е имало право и възможност да участва в производството по установяване на нарушението, в чието извършване е обвинено. Неспазването на установените в закона изисквания при образуването и провеждането на административнонаказателното производство, а от там и гаранциите за съответна на обвинението защита е процесуално нарушение от категорията на съществените. Същото е опорочило изначално процедурата по ангажиране административнонаказателната отговорност на Ф. М. и представлява самостоятелно основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление. Като е съобразил това обстоятелство, районният съд е постановил правилно и

законосъобразно решение.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1300 лева. Съобразявайки разпоредбата на чл. 7 ал. 2 т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, претенцията за разноски е по определените в Наредбата минимални размери на възнагражденията и е в нормативно минимален размер, с оглед на което възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение не следва да бъде уважено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр.1 от АПК, Административен съд София - град, XXVII-ми касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2870 от 16.06.2023г., постановено по НАХД № 9638 по описа за 2022г. на Софийски районен съд, НО, I-ви състав.

ОСЪЖДА Патентното ведомство на Република България , да заплати на Ф. Ю. М. сумата от 1300 лева, представляваща сторени разноски за процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: